

הדלקת נרות			
ר"ח	צאת השבת	שבת	ידידים
20:58	20:23	19:05	ידידים
20:56	20:25	19:22	תל-אביב
20:59	20:27	19:17	חיפה
20:56	20:23	19:22	באר שבע

נחלי נצח

יו"ל ע"י מוסדות כרמל | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה

שמחה ואהבה

אנחנו שומרים את התורה כ"שומר חינו" לא מחפשים שכר ותגמולים, רק לעשות רצון השם • זו דרגה גבוהה, אך חג השבועות הוא הזמן לזכות לזה • לטעום עולם הבא כבר היום ומחר • לא כדאי לפספס!

בחינת שעשוע עולם הבא בעולם הזה, וגם אנחנו יכולים לזכות למעלה זו כפי ההתכללות שלנו בנשמת הצדיק האמת (וכמ"ש בליקו"מ תורה י"ח).

ובחג השבועות אפשר לזכות לזה, כי על שבועות נאמר "פנים בפנים דיבר ה' עימכם", דהיינו דבקות בהשם, ומאחר ובשבועות זוכים לדבקות, זו סגולה לשמוח במצוות השם שזו סגולה לדבקות. כי בכל מצווה ומצווה אנו מתחברים לה', וככל שזוכים לעשות את המצוות עם יותר שמחה זוכים להידבק יותר בה'.

ולכן ראוי לשמוח מאד מאד בכל אות של לימוד התורה הקדושה, ובכל מצווה ומצווה ולחפש להתחבר ולהידבק בה' בעולם הזה ולא לחכות לעולם הבא, ואז זוכה לטעום טעם עולם הבא בעולם הזה.

גמרא כמו מלחמה

האריז"ל כותב שבעשיית כל מצווה ומצווה יש "נפש" "רוח" "נשמה" "חיה" "חידה". המעלה הגדולה ביותר היא היחידה, והיא כנגד "עוונות דליבא" [-רצון הלב]. ונראה לומר שזו הבחינה של השמחה בעבודת ה', וזה העיקר בעשיית כל מצווה ומצווה - לשמוח במצווה בעצמה.

והנה כשאדם לומד בשמחה ומתפלל בשמחה וממילא יש לו חיות, ולא קשה לו אח"כ לקום חצות, ולהתפלל בנץ, ולעסוק בשאר ענייני עבודת ה'. וכשיש לאדם חיות מהתפילה, אז ההתעוררות מהתפילה זה דבר אחר לגמרי. וכמו שרבינו אמר (שיט"ק ב צה) שהרוסים ניצחו במלחמותיהם כיוון שהיו תמיד בשמחה וזה עמד לזכותם.

ולכן צריך ליהנות מעבודת ה'. אנשים חושבים שאסור ליהנות מדברי תורה, זה עבירה... אנשים באים לגמרא כאילו באים למלחמה... זו סברה עקומה! הדבר הכי חשוב הוא שיהיה לאדם חיות בלימוד, שיהיה מהלימוד. "פסודי ה' ישרים משמחי לב"; התורה צריכה לשמח אותנו.

ומובא בספר "חיי מוהר"ן המבואר", שכל מלחמתו של דוד המלך עם הסטרא אחרא הייתה בעניין העצבות, שבכל פעם הייתה מתגברת עליו להפילו והוא התגבר עליה. וגם ידוע שכל מה שהשיג האר"י הקדוש בחייו היה בזכות מעלת השמחה התמידית שהיה בה, על ידי השמחה זכה בכל פעם להשיג עוד השגות. וזו הדרגה הגבוהה שיכולים לזכות לה בחג השבועות.

שבת שלום ומבורך וחג שמח!

רבי נתן מסביר בליקוטי הלכות (הלכות אומנים הל' א) שיש אדם שהוא בבחינת "שומר שכר", שעובד את ה' מתוך רצון לקבל שכר [או מתוך יראת העונש]. אך יהודי אמיתי הוא בבחינת "שומר חינו", ששמירת המצוות שלו ועבודת השם שלו היא בחינים, לא על מנת לקבל שכר אלא באהבה גמורה.

וזה מה שקרה בקבלת התורה, שעם ישראל קיבלו את התורה כשומר חינו, באהבה. לא שאלו שאלות, אלא מיד אמרו "נעשה ונשמע". לעומת זאת ה' שאל את הגויים אם הם רוצים את התורה, ומיד הם שאלו "מה כתוב בה", כי הם רצו שכר. ובחג השבועות אנו מקבלים שכל גדול (כמובא בליקוטי מוהר"ן סי' נו), שעל ידו אנו מקבלים את התורה בכל שנה מחדש בצורה של אהבה, כדי להיות שומר חינו מתוך אהבה גמורה.

והכלל הוא, שכאשר יש יראה אמיתית האהבה מגיעה אחר כך ממילא. וזו הבחינה שאנו סופרים ספירת העומר ארבעים ותשע יום, ועל ידי כך יום החמישים מגיע ממילא. ימי ספירת העומר הם בבחינת יראה, בחינת אשה, וחג השבועות בבחינת אהבה, בחינת איש.

ולכן אין מועד בתורה לשבועות ולא מוזכר התאריך של חג השבועות, אלא כתוב שהוא לאחר ימי ספירת העומר. כי כל עניינו של חג השבועות שהוא דבר אחד עם הספירה, כי בימי ספירת העומר אנו נטהרים ומזדככים בכדי שנוכל להגיע מוכנים לחג השבועות לקבל את התורה, ואחרי שאדם נטהר בספירה וזוכה לבחינת יראה כראוי, ממילא מגיע יום החמישים שהוא בחינת האהבה, חג השבועות, ולכן הוא לא כתוב בתורה כתאריך בפני עצמו.

שמחה של דבקות

למדנו שהעיקר הוא קבלת התורה בשמחה ובאהבה, כי כל מי שעוסק בתורה ולא שמח בה - עדיין לא חי את התורה, ורק מי שזוכה לשמוח בכל לימוד שהוא לומד, זוכה בזה לשכל הגבוה שמקבלים בשבועות.

ובליקוטי מוהר"ן (תורה ה') מבואר שאדם צריך לעשות את המצוות בשמחה גדולה בגלל המצווה בעצמה, ולא לחשוב על שכר המצוות, כי כשאדם חושב על השכר שיהיה לו בעולם הבא ושוא זיכה להיות דבוק בה', הוא מפסיד את הדבקות בה'. ומאידך, כאשר האדם שמח במצוות נעשה אחד עם ה', דבוק בה', וזה שעשוע עולם הבא. ויש צדיקים גדולים במעלה שזוכים להשיג

להזמנות:
02-6289761
052-7679638

ספרו החדש
של הרב"ר שמואל
שטרן שליט"א

שביל חדש
נפתח אל הלב

כפייה נעימה

לפני מתן תורה נעמד כל העם למרגלות הר סיני, "ויצא משה את העם... ויתיצבו בתחתית ההר" (שמות יט, ז). הגמרא (שבת פח, א) נעמדת על לשון הפסוק "בתחתית ההר", ומסבירה: "אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם".

מבואר בשם רבי מאיר שמחה מדווינסק זצ"ל, ה"אור שמח", שהכפייה היתה בכך שנתן לעם ישראל להרגיש בטעם הנפלא והמתוק של התורה על ידי שהטעימם מטעמה, ומי יכול להרגיש בטעם הנפלא הזה של לימוד התורה ולאחר שהטעם הלך לו לוותר עליו? ...

להרים אבן אדירה

דברים אלו צריכים להיות נר לרגליו של כל הורה ומחנך. מתוקף תפקידו אנו כופים על הילדים לעשות דברים שאינם אוהבים כל כך, אך על הכפייה להיעשות בצורה של אהבה, שהחניך והילד היקר שלנו יבין שאנו אוהבים אותו ועושים זאת לטובתו. הטוב ביותר והמומלץ ביותר הוא, להביא את התלמיד עצמו שיטעם את הטעם הערב שיש לציות ולעשיית המצוות כהוגן, וזה עצמו יהווה כפייה מאחר ולא יוכל שוב להתנער ולהתנגד לכך!

אך לפעמים אנו רואים את בנינו ותלמידיו שמתמודדים ומשקיעים, וכשאנו דורשים מהם שיצליחו בלימודם אנו מבחינים שהם מתמודדים עם חוסר מוטיבציה או קשיים בהבנה ואינם משיגים חוויה של הצלחה אמיתית. הדבר בהחלט יכול להביאם לייאוש.

איך ניתן להם כוח שישמחו בעבודתם?

כתשובה אצטט סיפור נפלא מהספר הקדוש חיי מוהר"ן (אות תמא): פעם אחת צוה המלך על הבר ליקח איזה אבן גדול מאד, כמו אבן הריחים, ולטול ולישא אותו על עליות ביתו... ולא היה יכול הבר הנ"ל לישא ולרום את האבן, כי היה אבן גדול וכבד מאד, ונצטער הבר מאד על שאי אפשר לו למלאות רצון אביו המלך.

עד שגילה לו המלך דעתו אחר כך, ואמר לו: היעלה על דעתך שאני אצוה עליך דבר כבד כזה, לקחת את האבן כמו שהוא ולישא ולרום אותו? אין כונתי לה כלל, רק כונתי היה שתקח פטיש חזק ותכה ותפוצץ את האבן

לחתיכות קטנות ובזה תוכל להעלות אותו על העליה! אלה דברים שיש בהם כדי להתחזק, בתנאי שיהיו על ליבו של החניך תמיד: לא צריך לחכות להצלחה בומבסטית! עלינו לעודד את הילד לשמוח מכל הצלחה מזערית בחייו ובלימודיו, והדבר יעודדו לחזור על כך שוב ושוב ולחות שוב את ההצלחה וההנאה והסיפוק שבעשיית הדבר החיובי, ובפרט בדברי תורה שהמאור שבה מחזירו למוטב.

לא יודע לומר "סברי"

נכון שלפעמים קל יותר לנסות בשיטת ה"זבנג וגמרנו", לאחוז במידת הדין ובשטח המשפט ולהתנהג עם הילד בנוקשות עד שיבצע את הפעולה שלמדנו, אך זו דרך קצרה שהיא ארוכה. רק החודשים והשנים הבאות יטפחו על פני אותם שבחרו בכך ויבהירו להם את טעותם, בתקווה שאז לא יהיה מדיי מאוחר. הדרך הסלולה והבטוחה היא להתנהג בדרך של "שמאל דוחה וימין מקרבת", כשהילד מרגיש שההורה אוהב אותו עד מאוד.

לסיום, חובה עלי להביא את דברי רבינו הק' (חיי מוהר"ן אות תלב) שמדגיש את חובת ההנהגה בנחת וסבלנות כלפי כל נער. שמעתי ממחנכים מדור הקודם, שחובה על כל מחנך שיהיו דברים אלו לגד עיניו כמתווה ויסוד הגישה לעבודתו בקודש, ואלו דבריו:

אמר, שמה שהמלמדים דוחקים את התינוק ביותר, על ידי זה אינו יודע התינוק כלל. רק צריכין להיות אומן גדול בזה, למלמד את התינוק בהדרגה בלי איום הרבה ובלי דחק יותר, ועל ידי זה יתפס יותר בנקל... כי בזה שדוחקין את התינוק הרבה, בזה מבבלבין אותו לגמרי!

ומעשה שהיה כך היה, שתינוק אחד הוליכו אביו לרבנו ז"ל, ולמד אותו בכל הדרך שכאשר יתנו לו משקה לשותות שיאמר סברי מרנן ורבנן וכו', וחזר עמו הרבה הרבה מאד למען יזכור היטב ולא יתבלבל. אחר כך, כשבא התינוק לרבנו ז"ל והתחיל לומר "סברי", לא היה יכול לומר כלל ונתבלבל מאד.

ענה רבנו זכורנו לברכה ואמר לאביו: אתם בודאי למדתם עמו הרבה והכבדתם עליו מאד שיזכור לומר סברי וכו' כסדר, ובשביל זה אינו יכול עכשו לומר כלום! אם לא הייתם חוזרים כל כך, בודאי היה יכול לומר כראוי. עד כאן דבריו המתוקים של רבינו הקדוש כנתינתן מסיני, ורק כך נקנית התורה לכל תלמיד באשר הוא.

לא צריך לחכות להצלחה בומבסטית! עלינו לעודד את הילד לשמוח מכל הצלחה מזערית בחייו ובלימודיו, והדבר יעודדו לחזור על כך שוב ושוב

ילדים שלנו מגיע הטוב ביותר!

הצטרפו כעת למשפחת המנויים ותהנו מחיילים טובים יותר!

חבר יחיד	חבר זוג	חבר משפחה	חבר מוסד
28 ₪ לחודש	3 חודשים ראשונים 9 ₪- בלבד	3 חודשים ראשונים 12 ₪- בלבד	3 חודשים ראשונים 12 ₪- בלבד

ניצוצות 02-623-1218

מוקד מנויים: 02-623-1218

הופיע! נוסף פסוק ופסוק!

שחחלה חוסר ילדים חדש ומרענן! סיפורי נחמה, חידושים וחיזוק.

ניצוצות ריבון של עולם! חידושים ופסוקים.

צעד ועוד צעד... והנה הגענו!

ז

הו זה. עברו כל כך הרבה ימים של הכנה, והנה אנחנו כבר ממש במרחק נגיעה מחג מתן תורה. לא אֶכְזָב. לא אומר שהכל היה חלק, מאיר ושמת. היו ימים שאכן התכוננתי לקבלת התורה כמו שצריך, אך היו ימים ערפיליים בהם בקושי הצלחתי לעשות את המינימום. הרמתי עיניים לשמים בייאוש ושאלתי "מאין יבוא עזרי? מתי כבר אהיה יהודי טוב שמקיים את מה שהשם רוצה ממנו?".

וכך באמת זה אמור לעבוד! אף אחד לא ביקש ממך שתצא בבת אחת מכל שערי הטומאה, וגם אף אחד לא הבטיח שתצליח להיות מלאך. ביום הראשון תצא משער אחד של טומאה, צעד קטן להתחלה של יציאה, וביום השני תמשיך רק פסיעה אחת. אתה רוצה? אתה משתוקק? אתה עושה ככל יכולתך? אתה זועק להשם? עשית את זה.

מה שוה פסיעה אחת החוצה, אם אני עדיין שקוע בבזון של ארבעים ושמונה או ארבעים ושבע שערי טומאה? בדיוק זה הלכתי. אתה לא יותר גרוע מבהמה, ובתחילת הספירה מביאים קרבן מעומר שעורים שהוא אוכל של בהמות, לומר

לך שגם כשאתה שקוע בגשמיות ובטינופת כמו פרה - עדיין אתה יכול, ובגדול. תן לעצמך הזדמנות, צא פסיעה אחת מהבזון לכיוון המקלחת. מה שווה פסיעה אחת? הנה, אתה רואה שפסיעה ועוד פסיעה ועוד אחת ועוד אחת - הביאה אותנו בסיעתא דשמיא לערב חג השבועות.

אתה שכחת לגמרי את הספירה שהיתה לפני עשרים ושבע ימים או שלוש עשרה ימים, אבל השם לא שוכח. הוא אוסף בבהמה כל השתוקקות, כל אנחה שהורה, כל הבטה כלפי מעלה, ומצרף אותם לעוגה חלבית משובחת של קבלת התורה על הר גבוניים.

...

הדרך לקבלת התורה עוברת דוקא במדבר, שהוא דירתם ומשכנם של כוחות הרוע וההסתר. אתה לא יכול להגיע לקבלת התורה בראש מורם. מי אתה בכלל? מה אתה "מחותן"? פה? אתה צריך קודם לעבור שיעבוד מצרים, ייסורים גופניים, נפשיים ונשמתיים, הראש לא צלול, ספיקות מטרידות לאורך כל הדרך, ואז אתה מתגבר, מעיף לצדדים את כל הקשיים וצועק להשם מכל הלב - הו. עכשיו נגעת בפואנטה.

ואתה אומר: יופי, נגעת בנקודה, זהו, נגמרות ההסתרות!

בחלומות...

אתה יוצא למדבר, וגם שם החיצונים מנסים לאתגר אותך, ואז יש לך פרפרים בראש: "היש ה' בקרבנו?".

במקרה הטוב אתה קולט את הנסיון ומתגבר, אבל אם אתה חלש מידי - מגיע עמלק, מתחיל להילחם בך בעוצמות שאינך יכול, ואתה לא יודע מאיפה זה נפל עליך. אתה מרים עיניים להשם ושואל בזעקה: "אבא, מאיפה זה הגיע אליי? איפה אתה?".

ובת קול מהדהדת לך את התשובה: בדיוק לזה חיכיתי. כשהחיצונים הכניסו לך לראש ספקות חיכיתי שתפנה אליי, תחפש אותי, אבל לא עשית זאת. לכן הגיע עמלק, לעשות כאלו מלחמות כדי שתהיה מוכרח להפנות את הראש כלפי מעלה, ואז תהיה מוכן לקבלת התורה.

את זה עלינו להפנים: קבלת התורה מגיעה רק לאחר גלות. שתהיה זו גלות מצרים, גלות מדי לפני קבלת התורה בארצה, או הגלות שלנו לפני קבלת תורת המשיח: אבל גלות, קשיים, הסתרות, ורק אם החזקת מעמד במשך חמישים יום שבכל זאת התפללת, בכל זאת לא שכחת לחפש את השם ולזעוק "איה", אז אתה מגיע לקבלת התורה!

(ליקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים ג אות ח ואילך)

לומר לך שגם כשאתה שקוע בגשמיות ובטינופת - עדיין אתה יכול, ובגדול. תן לעצמך הזדמנות, צא פסיעה אחת מהבזון לכיוון המקלחת...

לצעירי הצאן

שעשוע עולם הבא

צריך לעשות את המצוות בשמחה גדולה בגלל המצוה בעצמה, כי כשאדם חושב על השכר שיהיה לו בעולם הבא ושואף יזכה להיות דבוק בה', הוא מפסיד את הדבוקות בה'. ומאידך, כאשר האדם שמח במצוות נעשה אחד עם ה', דבוק בה', וזה שעשוע עולם הבא. ובחג השבועות אפשר לזכות לזה...

מתוך מאמר ראש הישיבה

הקצין הקשיב!

סיפור לחג השבועות

פיו והחל לומר את אחת התורות הנפלאות על מאמרי הגמרא הסתומים בסיפורי חכמי אתונה ורבי יהושע בן חנניה, ובתוך דברי התורה (שנדפסה בליקוטי מוהר"ן סי' כ"ט) אמר רבינו הקדוש כי דיבורים שאינם מתקבלים ונשמעים לא נחשבים לדיבור, והדרך בה ניתן לגרום לדיבור שיתקבל הוא על ידי שבח הצדיקים, עד כדי שאף המלאכים משבחים את השם יתברך, צדיקו של עולם, לפני שהם רוצים לומר דברים המתקבלים.

ר' אליעזר עמד כשאזניו כרויות ופיו פעור והוא חושב לעצמו: "בדיוק את זה אני צריך, שדבריי והתנצלויותיי יתקבלו בפני קצין הצבא! הנה, כאן רבינו שליט"א נתן לי עצה מדהימה לזיכוי מלא במשפט הקשה המעודד עליי, ואולי אפילו לשכנע את הקצינים כי אין צורך במשפטי!".

מעודד המשיך ר' אליעזר לשמוע את התורה המרוממת, ולאחר מכן המשיך בשמחה לחגוג את החג הקדוש במחיצת הצדיק.

...

במוצאי החג נפרד ר' אליעזר בשמחה מכל מכרו, כשהוא בטוח כי בזכות הצדיק הבורא יפעל לו ישועה. אפילו העגלון הגוי התפלא לשינוי הדרסטי במצב רוחו...

העגלון היטיב את המושכות בפעם האחרונה ושאל את אדונו אם אפשר לנסוע, אלא שבעל הבית כבר היה עסוק בשיחה נלהבת עם שמרל, יהודי טוב בברסלב שאצלו התאכסן תמיד. שמרל הסכים ללוות אותו הלילה לויניציה [האוקראינית, להבדיל מוויניציה האיטלקית], ור' אליעזר, שלא היה "עובד" מופלג אבל סיפורים ועבודות-קודש מרבינו היו לו עד אין סוף, הלעיטו בסיפורים ומעשי פלא מרבינו הקדוש, לבד מתיאורים נלבבים על עבודת השם התמידית שלו ועדויות על צומות וסיגופים אינסופיים.

בשעה טובה ומוצלחת הגיע ר' אליעזר לויניציה, נכנס אל בסיס הצבא וכלל לא התייחס למבע פניו של ולדרוף. בחטונו הוא החל להסביר למה לא מגיע לו כל משפט ודאי לא עונש: יכול החיטים השנה היה באיכות ירודה, הקמח שסיפק לצבא היה מעל ומעבר לרמה הרגילה בשוק, ובכלל - הרי לא סיכמו איתו בשעת המכרז על איכות הקמח המסופק.

בגמרו את דבריו הביט ר' אליעזר בחשש לעבר ולדרוף הקשוח, וגילה כי זה האחרון מחיך חיוך רחב: "מה לך לייר כי נבהלת?" שאל בחביבות. "הסר דאגה מליבך. הכל בסדר! רק תחתום פה שבפעם הבאה תעדיכן אותנו מראש על סחורה לא איכותית, זה הכל!".

ר' אליעזר נפרד מולדרוף בידדות, תוך שעיניו מלאות דמעות התרגשות ופיו מלא תשבחות לבורא עולם ולעבדיו הצדיקים שמגלים סודות ונפלאות בכל דור ודור.

(מקור: עפ"י חיי מוהר"ן ב')

מרכבתו ההדורה של ר' אליעזר שטטה ברחובות ברסלב, כשהוא יושב בתוכה ומראה פניו ממש מבלבל. היה קשה להבין אם רוחו טובה עליו או שמא דאגה מטרידה את שלוות רוחו.

האמת היתה מורכבת. הוא שמח מאוד שזכה להגיע לשבות אצל הרבי הקדוש מברסלב בחג השבועות; סוף סוף יזכה להיפגש שוב עם רבו שכל-כך התגעגע אליו, ואף יזכה לשמוע את תורות הנפלאות, העמוקות והמחזקות. ובכלל, לשהות אצל רבינו בחג השבועות אינו דבר של מה-בכך, הלא על כך התבטא כי השווה אצלו בראש השנה, שבת חנוכה וחג השבועות, יצול מעולם התורה.

מאיך, הרהוריו המטרידים סרבו לעזוב אותו למרות שניסה להיפטר מהם ולחיכנס לאוירת ערב החג. מול עיניו

עומד כל העת פרצופו המרושע של הקצין ולדרוף, כשהוא מאיים עליו בחיוך שטני: "אתה יכול לנסוע לחג שלכם להיכן שאתה רוצה, ידו הארוכה של מלכנו תשיג אותך בכל מקום!".

לרגע קינא ר' אליעזר בחבריו ורעיו, אלה שאמנם הולכים ימים שלמים ברגל לברסלב מחמת חסר-ממון, אך ליבם פנוי מדאגות מחרידות שכאלה. כמה גדולים דברי חז"ל 'אל תתודע לרשות', נאנח ר' אליעזר. כשסיפקתי להם

את הקמח באיכות הרצויה הם התייחסו אליי כחבר שווה, צחקו אתי וטפחו על כתפיי כחבר ותיק. והנה, רק פעם אחת שהבאתי קמח באיכות ירודה מעט, התהפך עורם לפתע והם מאיימים עלי במשפט הכולל האשמות חמורות של חבלה במאמץ המלחמתי, דבר שיכול להביא לגזר דין הגרוע מכל...

ר' אליעזר ניער את ראשו בחזקה. אסור לחשוב על כך. השם יעזור, הכל יהיה בסדר.

המרכבה עצרה בצניפת סוסים מול בית האכסניה של שמרל, וכבר הקיפו את ר' אליעזר באהבה חבריו החסידים, ששמחו לראותו אחר חודשים רבים ולא הניחו לו לחשוב לרגע על דברים מעציבים.

בהגיע זמן תפילת המנחה הגיע ר' אליעזר אל בית מדרשו של רבינו הקדוש, שהיה נראה מלאך-אלקים כתמיד, ובפרט כעת לאחר שלבש לראשונה בגדים לבנים כמנהג צדיקים רבים. מראהו המרומם של הרבי סחף את קהל החסידים לגבהים, ותפילת המנחה של ערב החג היתה מרוממת עד להפליא. החסידים שפכו את נפשם לפני השם בדמעות שליש, וגם ר' אליעזר הדחיק למעמקי תודעתו את המשפט הקשה הצפוי לו ואת סכנת הנפשות בפניה הוא עומד.

...

במהלך שולחנו הטהור של רבינו הק' פתח רבינו את

ר' אליעזר עמד כשאזניו כרויות. טיש חסידי (תמונת אילוסטרציה)

הכי קרוב - הכי מפנק

המינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפורז

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

הניעור בליל שבועות כל הלילה, האם בבוקר צריך ליטול ידיו משום רוח רעה?

חשובה: אכן, אחר עלות השחר צריך ליטול ידיו.

תצטרך למחר ליטול ידיים כדי שהרוח הרעה לא תשנה על ידיך?

כתב הגר"מ שטרנבוך (תשו"נ ח"ב סי' ב), שאם לומד או מתפלל אין צריך להפסיק וליטול את ידיו, וכן כתבו הגר"ש ז' אויערבאך (הלכות שלמה שבועות פי"ב סי' ד) והגר"ח קניבסקי (דעת נוטה נ"י תשו' ש"כא).

ויש שהקילו גם אם אינו לומד או מתפלל, כמו שפסק הגר"ח קניבסקי (שם תשובה שכב) שלא נהגו להחמיר וליטול מיד.

לסיים נציין נידון נוסף, שלכאורה לאחר עלות השחר אסור לגעת בנקבי הגוף עד שיטול ידיים, וכן כתבו כמה מגדולי האחרונים (הגרע"א סי' ד שם, פרי מגדים שם א"א סק"ב, ועוד). אמנם מגדולי דורנו הקילו בכך (הלכ"ש שם, דעת נוטה תשו' שצג שלא נהגו להקפיד. אמנם בסו"ס שאו ידיכם קודש כתב שטוב לזהר).

הרחב דבר: נאמר ב"שולחן ערוך" (סי' ד סי"ג), שאדם שלא ישן כל הלילה, יש להסתפק שמא צריך ליטול את ידיו בהגיע הבוקר. כלומר, ייתכן שהלילה עצמו משנה רוח רעה על הידיים, ולא [רק] השינה (משנ"ב שם סק"ח).

מאחר ויש ספק בדבר, כתב הרמ"א (שם): "ויטלם בלא ברכה". ואם כן, למרות שלא ישנת בלילה, ייתכן שהרוח הרעה באה לשלוט על ידיך בעמוד השחר, ולכן עליך ליטול את ידיך שש פעמים.

ומאחר ויש כמה שיטות ב"עלות השחר", פסק הגר"מ שטרנבוך (תשובות והנהגות ח"א סי' ד) שיטלו ידיים רק אחרי הזמן האחרון של עלות השחר.

ולפי זה, האם מיד כשעולה השחר בליל שבועות

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

כולם יחד אל העץ

כולם זוכים למתן תורה.

לכן צריכים להתחזק בימים אלו באופן מיוחד בעין טובה ובלמידה כף זכות על כל אחד, לכבד כל אחד ולהתחזק באהבת חברים, כי "אנו בחביבותא תליא מילתא", וכן נזכה לקבלת התורה בכלליות ולקבלת פנימיות התורה, ובפרט את תורת רבינו הקדוש, שצווה אותנו "תחזיקו עצמכם ביחד", ורבי נתן הוסיף "באהבה גדולה".

רק עם אחדות. שיבולים מתנועעות

העניין הזה של להחזיק את עצמנו ביחד הוא לא רק עניין חברתי, אלא הוא רצון הקב"ה ובזה תלויים כל גופי התורה, כפי שאמר הלל הזקן לאותו הגר: דַּעְלָךְ סְנִי לְחִבְרָךְ לֹא תִעֲבִיד, זו היא כל התורה כולה, ואִידֶךָ – פִּירוּשָׁא הָאֵל זִיל גְּמֹר. דהיינו שמאהבת הזולת אתה יכול ללמוד כל התורה כולה, כי בזה תלוייה כל התורה כולה כי כל התורה תלויה בתיקון המידות.

עיקר לימוד התורה הוא בשביל תיקון המידות. וככל שנתקן את המידות ונכבד את החברים יותר כך נזכה לקבלת התורה בשלימות גדולה יותר.

(ראש הישיבה הר"ח רבי שמואל שטרן שליט"א, מגזין "ניצוץ" אייר תשע"ז)

רבינו מספר לנו סיפור שדרכו נוכל להבין את ההכנה למתן תורה.

בסיפורי מעשיות במעשה של שבועת הבעטלע'ס, ביום החמישי, מספר רבינו הקדוש שהיתה כת שרצתה להגיע אל האילן אבל חלקם לא יכלו להגיע אל האילן כי מידותיהם לא היו מתוקנות, והמתינו לחבריהם עד שגם הם יתקנו את המידות וכן זכו כולם ביחד להגיע אל האילן. לעניינינו, האילן בסיפור זה מרמז על התורה, עץ החיים, ואי אפשר להגיע לקבלת התורה באמת בלי תיקון המידות.

ולכן כתוב שבשעת מתן תורה היו כל עם ישראל כאיש אחד בלב אחד, כי זה חלק ממתן תורה: להיות באהבה ובאחדות, בלי זה חסר בקבלת התורה. ובזכות שחינו זה לזה וכולם תיקנו את מידותיהם, זכו כולם להגיע אל האילן, אל קבלת התורה.

חכמינו אומרים שדרך ארץ קדמה לתורה, דהיינו שתיקון המידות קודם למתן תורה. לכן בימי ספירת העומר מתקנים את המידות, וימים אלו הם ימי תיקון המידות, ועל ידי תיקון המידות והאהבה והכבוד שיש בין

פתגם השבוע

מי שהוא קפדן, ילדיו יעלימו ממנו וישקרו אותו כדי לרצותו ולפייסו

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א
נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

סוד התורה של רבינו הקדוש

אפשר לעמוד בסדר הלימוד של רבינו הקדוש מתוך ישוב הדעת. הפנקס הכיל מאמרים של רבינו הקדוש והדרכה קצרה, והוא נקרא בשם 'סדר הלימוד של רבינו הקדוש'.

הפנקס היה רק הקדמה לקראת הדבר האמיתי. "בהמשך התרחש מאורע שחידד אצלי את ההבנה כי למעשה אפילו חסידי ברסלב עצמם לא מספיק מודעים להדרכה המיוחדת של רבינו הקדוש לגבי לימוד התורה, וזה מה שגרם לי להתחיל במלאכת כתיבת הספר".

"זה היה לפני חמש שנים, כאשר התקיימה אסיפה גדולה בבית מדרש של חסידי ברסלב. הנושא היה מספרם הגדול של בחורי ישראל אשר בעוונותינו יורדים לטמיון, ידעתי שמסתמא הברסלב'ר חסידים שמסדרים אסיפה נחוצה שכזו יעלו לדיון את עצותיו של רבינו הקדוש איתן ניתן להציל נפשות בנינו ובנותינו, והייתי בטוח שבוודאי דרך הלימוד של רבינו יהיה אחד מהנושאים.

"ישבו שם במשך שעה ארוכה, אך לתדהמתי ראיתי שלאחר שהביאו מחנכים, משפיעים, ופסיכולוגים לדבר לפני הנאספים, דרך הלימוד של רבינו - שהניסיון הראה לי שהפכה בחורים שנפלו לבעלי תשובה גמורים - לא עלתה בכלל על השולחן! אמנם בברסלב תמיד דיברו התחזקות בעניין התפלה והתבודדות, אבל המציאות מראה שהרבה אנשים ובפרט בחורים לא יכולים להחזיק מעמד בעבודות התפילה לבד".

אפשרי ללמוד כראוי

"אחרי אותה אסיפה, הבנתי שאם לא יהיה ספר שירכז את הנושא וידריך בשלמות מהו סדר הלימוד המיוחד והנצרך לחסיד ברסלב - לעולם לא יעסקו בנושא זה ברבים.

"כבר באותו יום התחלתי לעבוד על כך. במשך ימים ארוכים עברתי על ספרי רבינו וליקטתי את כל הנוגע ללימוד התורה, ואת סדר הלימוד הראוי כפי הדרכתו של רבינו הקדוש. כך שכל יהודי יכול לעשות לעצמו סדר מיוחד שבו יוכל ללמוד כראוי את התורה ולא כמו שרבים מוצאים את עצמם נאבדים מבלי לדעת מה ילמדו ובמה יתעסקו מחר".

הכתבה המלאה והמרתקת עם הרב שלמה מייער מתפרסמת בגיליון 'ניצוצות' של חודש זה. מוקד מנויים: 02-623-1218.

עוד לא חלפה שנה מאז הוציא לאור הרב שלמה מייער את ספרו "כך מגיעים", העוסק בדרכי לימוד התורה הקדושה על פי משנתו של רבינו הקדוש, ולאפי הספרים שנמכרו ועדיין נמכרים מדי יום מגלים עד כמה הצלחתו מיוחדת להפליא כשרובם של הקוראים בו אינם מודעים שהספר כולו לקוח מתוך תורתו של רבינו הקדוש.

תפס תאוצה במהירות

יתכן וגם אתם נתקלתם בספר הזה, בבית כנסת השכונתי, בעמדה למכירת ספרים, בשטיבלאך או באוצר הספרים, אך מירב הסיכויים שלא העלייתם על דעתכם כי את הספר הזה הוציא וערך חסיד ברסלב וכולו מבוסס על תורתו, אמרותיו ועצותיו של רבינו הקדוש.

בחודשים האחרונים, עם הסתלקותו של שר התורה מרן הגר"ח קנייבסקי זצ"ל שבמשך עשרות שנים נהג בדיוק כמו בשיחתו של רבינו הקדוש (שיחות הר"ן ע"ו) והקיף את כל חלקי התורה כל שנה מחדש, הביקוש לספר גבר עוד יותר כאשר העם היהודי הרגיש בהלווייתו שרצונם לגעת ולו במשהו במשנתו הטהורה.

לדברי הרב מייער, נושא זה של לימוד התורה הוא חזק מאד בחסידות ברסלב והוא קיים מאז ומתמיד. במשך מאתיים שנה חסידי ברסלב נצמדו לאותיות התורה ולא עזבו את הספרים, כשגולת הכותרת היתה ה"שולחן ערוך" שלא מש מידיהם, וכל סדר יומו של חסיד ברסלב היה קשור ומחובר לספרים הקדושים ולסדרי לימוד התורה.

אך מאחר שיש נקודות רבות ועצות טהורות מרבינו הקדוש; התבודדות, אמונה, שמחה, מחיאת כף וריקודים, הציבור מבחין לא נתן את הדגש וההכללה שברסלב היא חסידות של 'תורה'. "אולי זה צריך יותר לבעור בעצמות שלנו, ללכת ולדבר מזה ולפרסם את ענייניו של רבינו הקדוש והחיבוק והנחיצה לתורת ה' ותפילת ה' ביתר שאת ועוז". במשך שנים ניסה הרב מייער לחדד את הנושא הזה, אך כל העת הוא ציפה ליתור.

פנקס קטן של תורה

"האמת היא שהדברים האלו היו בליבי במשך שנים ארוכות אך הייתי רחוק מלקום ולעשות מעשה. מה שכן, במשך השנים הדפסנו את הפנקסים המיוחדים שאיתם

להגיע לכל התורה. הרב שלמה מייער עם ספרו החדש

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

